

นมอเจ็บ...

ดำเนินโดย นมอ้อจิต(นพ.พงศกร จินดาวัฒนะ)
ผู้ทรงนิยายเรื่อง สาปภูเขา รอยไหม ที่แพ้ ๗๗

18+

“เมื่อคุณหมอที่เล่าเรื่องสนุกและมีความ
รอบรู้ ลูกขึ้นมาจับปากกา เขียนนวนิยายแนวฮาวิ
เป็นครั้งแรก จึงนับเป็นเรื่องที่น่าจับตามองเป็นอย่าง
ยิ่ง

**อยากให้ลองอ่าน ‘หมอเจ็บ’ กันดู
แล้วจะรู้ว่าผมไม่ได้กล่าวเกินจริงไปเลยสักนิด”**

‘พงศกร’ ,มกราคม 2556

ผู้แต่งนิยายเรื่อง รอยไหม สถาปนา กิ๊พ้า ฯลฯ

คำนิยม

ผมกับคุณหมอเกรียงศักดิ์ หรือหมอหยุ (ผมชอบเรียกแบบนี้มากกว่า) เป็นเพื่อนเรียนหนังสือกันมาที่ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (แต่ไม่บอกหรือจนกระทั่งว่าปีไหน ได้ยารู้หมดว่าเราแก่แล้ว) ความที่พวกเราเรียนหนักมาก ทักษะด้านการเขียนจึงไม่เป็นที่ปรากฏ เพราะในเวลานั้นสิ่งที่พวกเราเขียนมักจะเป็นรายงานผู้ป่วยมากกว่า

แต่สิ่งหนึ่งที่ผมเห็นในตัวหมอหยุ คือ ความเป็นคนสนุกสนาน แต่ความสนุกสนานของเขาไม่ใช่คุยเล่นไปเรื่อย ๆ สิ่งที่หมอหยุชอบนำมาคุยกับเพื่อนๆ มักจะเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ เสน่ห์ของหยุคือ เรื่องที่เขานำมาเล่า เป็นเรื่องวิชาการเข้าใจยาก แต่หยุมีความสามารถเล่า

เรื่องที่เข้าใจยากให้เพื่อนเข้าใจได้อย่างง่ายดาย นับเป็น
ความสามารถเฉพาะตัวที่ลอกเลียนแบบกันไม่ได้ยาก

หลังจากเรียนหนังสือจบ เราต่างแยกย้ายกัน
ไปทำงานตามความถนัด แต่กระนั้นก็ยังคงรับรู้ข่าวคราว
ของกันและกันอยู่เสมอๆ หนูเป็นเพื่อนนักเรียนแพทย์คน
แรกที่เดินหน้าจับงานด้านธุรกิจอย่างจริงจัง และประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว

หนูเป็นคนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล นอกจากงาน
ธุรกิจที่เขารัก ผมกล้ากล่าวได้ว่าหมอเพื่อนของผม ยัง
เป็นคนแรกๆ ที่นำแนวความคิดเรื่อง Home school หรือ
ทำบ้านให้เป็นโรงเรียน และนำมาใช้อย่างจริงจัง

เมื่อคุณหมอมองที่เล่าเรื่องสนุกและมีความรอบรู้
ลูกขึ้นมาจับปากกา เขียนนวนิยายแนวฮาๆ เป็นครั้งแรก
จึงนับเป็นเรื่องที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง

เขียนนวนิยายไม่ใช่เรื่องง่าย แต่การนำ
ประสบการณ์ทางธุรกิจ ผนวกกับแนวความคิดเรื่องนพ
ลักษณมาผูกเป็นเรื่องนั้นยากกว่าหลายเท่า ซึ่งผมกล้า
กล่าวได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าหมอหยูทำได้ดีเยี่ยมไม่แพ้
ความสามารถด้านอื่นๆของเขา

**อยากให้ลองอ่าน ‘หมอเจ็บ’ กันดู แล้วจะรู้
ว่าผมไม่ได้กล่าวเกินจริงไปเลยสักนิด**

‘พงศกร’ ,มกราคม 2556

ผู้แตงนิยายเรื่อง รอยไหม สถาปนาฯ ก็ฟ้า ฯลฯ

(1)

พญ.พัชรีนผลักประตูกะจกเข้าไปในออฟฟิศ สายตามองไปที่พนักงานสาวที่เงยหน้ามาสบตากับเธอพอดี

“คุณเล็กที่โทรมานัดพบกับผู้จัดการ ใช่มั้ยคะ”

“เชิญนั่งรอทางนี้ค่ะ”

เธอขยี้มือไปทางโซฟาปรับแขกสีหม่น พชรีนพยักหน้ารับและเดินไปนั่งโดยไม่พูดอะไร สายตาแอบสำรวจตรวจตาไปรอบๆ

พนักงานสาวยกแก้วน้ำมาวางให้ แล้วก็กลับไปนั่งทำงาน หน้าจอคอมพิวเตอร์เช่นเดิม ภายในห้องนอกจากโต๊ะทำงานของพนักงานคนนั้น ยังมีโต๊ะทำงานอีก 2 ตัวแต่ว่า

ไม่มีคนนั่งประจำที่ ตู้เอกสารที่วางอยู่ด้านหลังหลายตู้ ก็ทำให้ห้องนี้แคบไปณั้ใจ ถัดเข้าไปด้านในอาคารมีการกั้นออฟฟิศแบบกระจกอลูมิเนียมเอาไว้ เหลือทางเดินกว้างประมาณครึ่งเมตร ไว้ให้เป็นทางเดินทะลุไปด้านหลังได้

มีเสียงคุยกันดังลอดมาจากในห้องกระจกเบาๆ ต้องตั้งใจฟังอย่างมากจึงจะสามารถจับประเด็นเรื่องราวได้ พัทชนินจับใจความได้ว่า เป็นการคุยปรึกษาหารือกันเรื่องการซ่อมแซมบ้าน ซึ่งไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับเธอ ความคิดคำนึงของเธอจึงย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อ 2 วันก่อน

“นี่ยัยเล็ก ฉันไม่รู้จะช่วยเธอยังไงดี ก็ได้แต่ฟังเธอรบายความรู้สึก”

หมอรุ่นพี่ชื่อเสาวรสเอ่ยขึ้นมา หลังจากฟังพัชชนินเล่าปัญหาชีวิตคู่ไปทั้งน้ำตาว่าก่อนชั่วโมง

“พี่อยากให้เธอลองไปพบใครคนหนึ่ง ฉันว่าเขาน่าจะช่วย
เธอได้”

“ไม่หาใช่ครายนะคะพี่” พัทธินิดขี้ขี้ขึ้นมาทันใด เพราะไม่
อยากไปพบจิตแพทย์

“จ๋า ฉันรู้จักเธอดี หมอภาพลักษณ์ดีและหน้าบางอย่างเธอ
ไม่กล้าไปพบPsychiatristคนไหนหรอก ยังไงๆก็อยู่ใน
วงการเดียวกัน ไม่อยากเป็นข่าวให้พวกหมอดูด้วยกันรู้”

“เฮ้ยนี่นามบัตรเขา คิดต่อไปเลยนะ พี่ต้องไปก่อน” หมอ
เสาร์สรีบเดินไป ไม่เปิดโอกาสให้เธอได้พูดอะไรต่อ พัทธิน
นพลิกนามบัตรขึ้นมาดู

วรากร ชยางกูรกิจ

หจก.วรากรวิสาหะ

รับเหมา งานรับเหมา ก่อสร้าง ตกแต่งบ้าน ซ่อมแซมบ้าน

307/12 ถ.กลางเมือง

อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000

โทร.0899880013

ความรู้สึกของพชันนเหมือนสำนวนนิยายกำลังภายใน
“หัวร่อมิได้ รำไห้มิออก” หมอรุ่นพี่กำลังเล่นตลกอะไรกับ
เธอหรือเปล่า

.....

ประตูออฟฟิศห้องกระจกด้านในเปิดออก ชายกลางคนผู้
เป็นลูกค้าเดินออกมา ตามมาด้วยวรากรที่เดินออกมาส่ง
พณ.พชันนรีบกวาดสายตาสำรวจอย่างรวดเร็ว ก่อนที่วรา
กรจะหันหน้ามาพยักพยิดกับเธอ

“คุณเล็ก เชิญเลยครับ”

ในห้องทำงานของวรากรค่อนข้างเป็นส่วนตัว แต่ก็ดู
เปิดเผย เพราะมีการปรับมู่ลี่ให้ทั้งคนด้านนอกมองเห็นเข้ามา

ได้ วรากรเดินไปนั่งที่เก้าอี้ของเขาหลังโต๊ะทำงาน และผายมือให้เขอนั่งเก้าอี้ฝั่งด้านตรงข้าม

“คุณเล็ก มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ” วรากรเริ่มต้นพูดขึ้น

“ดิฉันได้รับคำแนะนำให้มาหาคุณวรากร เพราะผู้แนะนำคิดว่า คุณน่าจะช่วยแก้ปัญหาของดิฉันได้”

เธอตั้งใจที่ไม่หลุดคำแทนตัวเองว่าหมอ และพูดกว้างๆ ไม่เอ่ยถึงชื่อคนแนะนำคือใคร เพราะเกรงว่าคนฟังจะสามารถเชื่อมโยงได้ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน

“ไม่เป็นไรครับ บอกเรื่องที่ยากปรึกษาของคุณมาได้เลย ครับ” เหมือนเขาจะอ่านใจเธอออก รีบปลักเข้าเรื่องทันที

“ดิฉันอยากจะขอหย่ากับสามีคะ”

“แล้วทำไมถึงยังไม่หย่าล่ะครับ”

เขาจ้องมองตาเธอ และถามกลับมาเร็วทันใจจนเธอตั้งตัว
ไม่คิด อดแวนคิดไม่ได้ว่า ‘ให้คำปรึกษาเป็นหรือเปล่าเนี่ย
ไม่เห็นฟังให้ได้รายละเอียดก่อน ไหนจะต้องถามถึง
ทางเลือกต่างๆที่มี และขยายผลจากการตัดสินใจทั้งผลดี
ผลเสีย เพื่อให้ผู้ขอคำปรึกษาได้ชั่งคิดและประกอบการ
ตัดสินใจ อย่างเช่น ลูกจะให้อยู่กับพ่อหรือแม่ ทรัพย์สินจะ
แบ่งกันอย่างไร ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกอย่างไรเมื่อทราบ
ข่าว ฯลฯ’

‘ถึงนั้นจะไม่ใช่นักให้คำปรึกษามืออาชีพ แต่ก็ได้ผ่าน
Course การ Counseling มาเหมือนกันนะ’ เธอเข็ดหน้าขึ้น
เล็กน้อย

“สามิแอบนอกใจดิฉันมาหลายครั้ง กับผู้หญิงที่ทำงาน
เดียวกัน พอคนแรกแต่งงานไปแล้ว ก็ไปมีความสัมพันธ์
กับคนใหม่อีก เป็นอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายครั้งหลายครา

จนดิฉันเบื่อกับจะพูด ให้โอกาสมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง” เธอพูดเสียงแข็งบ่งบอกถึงความไม่พึงใจ

“นั่นนะสิครับ แล้วทำไมคุณเลิกถึงยังไม่หย่ากับสามีล่ะ ทั้งที่เขาทำผิดกับคุณมาหลายครั้ง”

“ดิฉันเคยชวนเขาไปหย่า แต่เขาก็อ่อนวอนให้สงสารเขา เขารู้ตัวว่าผิด แต่ก็ไม่ยอมยกสูญเสียดิฉันไป ร้องห่มร้องไห้ขอโอกาสแก้ตัวใหม่ แต่สุดท้ายก็เข้าอหอบเดิมอีกจนดิฉันนึกเอือมระอา รู้สึกตัวเองเหมือนยัยโง่โคนหลอกซ้ำซาก”

“แต่คุณเลิกก็ยังไม่ยอมหย่ากับเขาอยู่ดี”

“เอ๊ะ! นี่คุณเข้าใจสถานการณ์หรือเปล่า ฉันอยากจะหย่าจนใจแทบขาด แต่สามีของฉันไม่ยอมหย่า ฉันเลยมาปรึกษาคุณนี่ไงล่ะ” พงนิณเริ่มโมโหที่วรากรพูดเหมือนคนพูดไม่รู้เรื่อง

“คุณเล็กไม่ได้อยากหย่าจริงๆหรอก”

“คุณว่าอะไรนะ” พัทธินิไม่เชื่อหูตัวเอง

“มีหลายวิธีที่ทำให้คุณเล็กสามารถหย่ากับสามีได้ แต่คุณเล็กไม่สนใจทำเอง คงเป็นเพราะยังอาศัยอาวรณ์เขาอยู่”

“ไหนลองบอกมาสิ วิธีที่คุณว่า” พัทธินิพูดสวนกลับโดยเร็ว โมโหกับท้ายประโยคของเขาที่กล่าวหาว่าเธอเป็นคนรังสามีเอาไว้

“อย่าไปสนวิธีไหนเลยครับ แค่เห็นน้ำตาสามีคุณเล็กก็ใจอ่อนวาบ”

วรากรยิ้มน้อยๆ แต่ดูขัดหูขัดตาพัทธินิอย่างมาก เธอโกรธจนหน้าแดงคิดคำพูดอะไรไม่ออก เพราะทุกครั้งที่คุยเรื่องนี้กับคนสนิทก็ได้โอกาสพูดระบายความรู้สึกต่อ

พฤติกรรมที่เลวร้ายของสามี แต่มาวันนี้ โจทย์กลับกลายมา เป็นจำเลยที่ไม่ทัน ได้เตรียมคำตอบไว้ได้ทันนายจอมยิววน

“คุณเล็กครับ สิ่งที่ผมอยากแนะนำคือ รักสามีคุณเล็กให้ มากขึ้นๆ และก็ทำอย่างที่คุณรักเขา”

“คุณพูดบ้าอะไรเนี่ย ฉันเกลียดสามีฉัน ฉันหมดรักในตัว เขาแล้ว” พ��นินพูดโพล่งเหมือนตะโกน

“รักเขาให้มากขึ้น และก็ปฏิบัติต่อเขาอย่างที่คุณรักเขา” วรกรพูดย้ำความหมายเดิม

“คุณคงเข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว ฉันต้องการหย่า ฉันไม่เหลือ เยื่อใยอะไรให้กับเขาแล้ว” พ��นินพูดเสียงดังขึ้นอย่าง เหนื่อยหน่าย แต่คู่กัน

ไม่มีเสียงตอบจากรากร เขาหยุดนิ่งและเงิบ พ��นินก็เมื่อ ที่จะพูดอะไรต่อ เหมือนโลกหยุดหมุนอยู่ชั่วขณะ มีผู้คน

แต่ได้รับทสนทนาใดๆ เวลาผ่านไปไม่กี่นาที แต่ดูเหมือนยาวนานมากจนพจนินเริ่มรู้สึกอึดอัด วรากรเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“คุณเล็กครับ ตั้งใจฟังดีนะคะครับ”

“ถ้าวันนี้คุณเล็กกลับไปที่บ้านทราบข่าวว่า สามีคุณเล็กป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย เหลือเวลาอีกไม่กี่เดือน คุณเล็กจะใส่ใจกับข่าวที่ได้รับไหมครับ จะรีบเร้าให้เขารีบไปหย่าให้พ้นการณ์หรือเปล่า”

“ถ้าสมมุติวันนี้ สามีของคุณเล็กขับรถกลับไปไม่ถึงบ้าน ประสบอุบัติเหตุต้องนอนอยู่ข้างถนน มีกระดาษหนังสือพิมพ์ปิดหน้าไว้ คุณเล็กจะรู้สึกโล่งอกสบายใจ มีหน้าซำไปยืนในที่เกิดเหตุถ่มน้ำลายรดหน้า ก่นคำความเลวร้าย ความไม่ซื่อสัตย์ของผู้ตายทำได้ไหมครับ”

พัชรินตาเบิกกว้างกับคำถามที่เธอไม่คิดว่าจะได้รับ พุด
อะไรไม่ออกรู้สึกปั่นป่วนอยู่ในใจ

“คุณเล็กลองยกฝ่ามือด้านขวาไปทาบกับอกด้านซ้ายของ
ตัวเองแล้วหัดตาลง เปิดรับความรู้สึกจากหัวใจของคุณ
ดู”

เวลาผ่านไป ภายใต้ดวงหน้าที่ปิดเปลือกตาอาจจะคาดเดา
ความรู้สึก มองเห็นแต่ความเคลื่อนไหวบนใบหน้า มีเสียง
หายใจสัดสัดเหมือนคนหายใจไม่ออกเพราะมีอะไรอุดตัน
ในจมูก

ทันใดนั้นพัชรินก็ยกฝ่ามือทั้งสองขึ้นปิดหน้าร้องไห้ฮือๆ
เสียงดังอย่างไม่อายใคร

(2)

นพ. วัชพลสามีของพัชรินจะกลับจากการทำคลินิกถึงบ้านประมาณสองทุ่มครึ่งของทุกๆวัน ส่วนเธอเลือกที่จะทำแค่งานประจำเป็นแพทย์วิสัญญี เพราะหากจะทำงานพิเศษตามรพ.เอกชน ก็ต้องออกบ้านกลับบ้านดึกๆดื่นๆ ซึ่งไม่คุ้มค่าในความรู้สึกของเธอ

คืนนี้พัชรินตัดสินใจที่จะเริ่มต้นทำอะไรบางอย่างที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตตนเอง จากแนวความคิดที่ได้พูดคุยกับวารากรเมื่อตอนบ่าย เธอสวมชุดนอนนั่งรอสามีที่โซฟารับแขก

เสียงประตูอัลลอยหรรุหราน้ำบ้านเปิดออกเพราะการสั่งการจากรีโมทจากผู้ขับรถยนต์ที่จอดหน้าบ้าน ก่อนที่จะเลื่อนปิดเมื่อรถจอดพ้นประตูเข้ามา

เมื่อวัชพลเปิดประตูบ้านเข้ามาเห็นพัชรินนั่งอ่านหนังสือที่โซฟา ก็ทำสีหน้าแปลกใจเล็กน้อย เพราะตามปกติเธอมักทำกิจกรรมของเธออยู่บนบ้าน หลายครั้งที่วัชพลเข้าไปถึงห้องนอนเธอก็หลับไปแล้ว

พัชรินลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมเอ่ยถาม

"ทานอะไรมาหรือยัง"

วัชพลทำสีหน้าแปลกใจแต่ก็พยักหน้าตอบรับ พัชรินเดินกลับมาจากในครัวพร้อมยื่นแก้วน้ำส้มเสิร์ฟให้ วัชพลรับมาอย่างงงๆ แล้วก็วางไว้บนโต๊ะทันทีโดยไม่ทันดื่ม

"เล็กต้องการอะไร บอกมาตรงๆดีกว่า"

พัชรินอึ้งไปสักครู่ก่อนจะตอบว่า

"ไม่มีอะไรหรอก พักหลังเราไม่ค่อยได้ดูแลเธอ เลยอยาก
ดูแลเธอบ้าง"

"เมื่อก่อนไม่เห็นเธอจะสนใจ"

"ก็อย่างที่บอกแหละ" พัทธินตอบเสียงเรียบๆ พยายามเก็บ
ซ่อนความรู้สึกไม่พอใจเอาไว้ เพราะเหมือน โคนตำหนิ

"อ้อเหอ! ถ้าฉันคงต้องจำไว้หน่อยนะว่า ผมไม่ชอบ
น้ำส้ม" เขาพูดยิ้มๆ

และแล้วความอดทนครั้งสุดท้ายของพัธนินก็ขาดฝั่ง

"คิดว่าตัวเองดีพอที่จะมีคนมาคอยเอาใจใส่อยู่หรือ ถ้าจะมี
ก็คงเป็นพวกแมวขโมยที่ชอบแย่งสามีชาวบ้านเท่านั้น
แหละ"

พัชนินหันหลังกลับเดินกระแทกเท้าด้วยความโมโหขึ้น
บันไดไป ตามมาด้วยเสียงปิดประตูห้องดังปัง!

นอนอยู่บนเตียงน้ำตาพร่างพรายเต็มตา ทั้งเจ็บใจทั้ง
น้อยใจ สารพัดความรู้สึกแยกไม่ออก แต่ที่รู้แน่ๆ หมด
เร็วแรงกำลังใจที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ดีขึ้น
แวนคิดไปถึงบทสนทนาเมื่อตอนกลางวัน

.....

“ ถ้าเล็กทำดีกับเขา แล้วในที่สุดเขาเลือกไปอยู่กับคนอื่น
เล็กจะทนความเจ็บปวดไหวหรือ”

พัชนินพูดด้วยเสียงสะอื้นหลังจากร้องไห้โฮอยู่ครึ่งใหญ่ ไม่
มีคำพูดใดๆออกมามีแต่สายตาที่เห็นอกเห็นใจจากวรากร

“เล็กต้องทำยังไงต่อคะ?”

“อยากให้คุณเล็กจินตนาการอย่างจริงๆจังๆ ว่าถ้าสามีคุณเล็กป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย เหลือเวลาอีกเพียง 3 เดือน คุณเล็กจะปฏิบัติกับเขายังไง นั่นแหละครับคือสิ่งที่คุณเล็กควรทำ”

“เล็กนึกภาพไม่ออก เล็กต้องทำอะไรกันแน่”

“ผมขอยกตัวอย่างให้คุณนะครับ มีคุณแม่คนหนึ่งอยากฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกสาววัยรุ่น ผมก็ให้เธอจินตนาการว่า เวลาของลูกเหลือน้อยเพราะเป็นโรคร้ายแรง เธอก็มีคำถามเหมือนคุณเล็กว่า ต้องทำอย่างไรบ้าง”

“ผมถามเธอว่า ปกติเมื่อลูกกลับจากโรงเรียน เธอทำอะไรรกับลูกบ้าง”

“เธอบอกว่า ก็ถามว่าทำการบ้านเสร็จหรือยัง เรียนวันนี้ได้อะไรบ้าง ถ้ามีอะไรดูไม่คลี่คลาย เช่น เสื้อผ้าสกปรก ลูกๆก็

มักจะหนีขึ้นห้องนอนไปโทรศัพท์หาเพื่อนหรือเล่น
อินเทอร์เน็ต เธอก็มักจะตามขึ้นไปจนถึงห้อง”

“แล้วเมื่อถามเธอว่า ถ้าลูกมีเวลาเหลือไม่ก็เดือนเธอจะทำ
เหมือนเดิมไหม เธอนินมาก ๆ ทำตาแดงๆและบอกว่า เธอ
จะถามลูกว่า

เหนื่อยไหมวันนี้ หิวข้าวหรือยังแม่จะหาให้กิน จะเสิร์ฟน้ำ
ให้ลูก จะหาโอกาสเข้าห้องนอนไปหอมผ้าให้ลูก ปรับแอร์
ให้ ขอกอดลูกแน่นๆบ่อยๆ”

“เลิกเข้าใจแล้วค่ะ แต่มันเป็นสิ่งที่เราควรทำหรือค่ะ ถ้าอีก
ฝ่ายเป็นฝ่ายผิด”

“ใครผิดใครถูกมันคงตัดสินไม่ได้ง่ายๆนัก เราเอาไว้คุยกัน
ทีหลัง ว่าแต่ว่าสิ่งที่คุณแม่คนนั้นคิดจะทำใหม่ให้ลูกๆ มัน
ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ดี ๆ ในชีวิตทั้งนั้นไม่ใช่หรือครับ”

“ คุณเล็กคิดว่า ชีวิตของคนที่เหลือเวลาของชีวิตน้อยเต็มที เขาอยากทำอะไร?” พัทธินไม่ทันตอบคำถามได้แต่นึกในใจ

“สิ่งที่เขาอยากทำล้วนเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายๆ แต่สำคัญ ที่เขา ละเลยมาตลอดชีวิต เช่น บอกรัก ขอโทษ โอบกอด เอาใจ ใส่ดูแลคนรัก ไปทำบุญครั้งใหญ่ ถ้าเราจะทำสิ่งเหล่านั้น ในวันนี้เลย ไม่ดีหรือครับ“

พัธินนึกตาม ‘จริงด้วย คนใช้ระยะสุดท้ายที่เธอเคยเห็นอยู่ บ่อยๆ ก็อยากทำแบบนั้นแหละ’ มีบางรายกว่าจะเอ่ยปากขอโทษได้ก็ร้อแร่เต็มทน แต่เมื่อพูดออกมาได้ บรรยากาศซึ่งๆแบบในภาพยนตร์กอดกันกลมน้ำตาท่วมก็เกิดขึ้น ทำเอาหมอต้อต้องเสียน้ำตาไปด้วย

“มันก็ฟังดูดีนะคะ แต่มันเหมือนไปยอมคนทำผิดยังไงไม่รู้ อย่างนี้ไม่ถือว่า ให้ท้ายคนผิดให้หลงได้ใจไปใหญ่หรือ ศักดิ์ศรีของเราก็คงหมดกัน”

"คุณเล็กคงต้องแยกให้ได้ระหว่าง การยอม กับ การเลือก"

"ถ้าสมมุติว่าคุณเล็กนั่งรถไปกับสามีที่เป็นผู้ขับ ปรากฏว่าเขาขับรถแบบตึกคะนองมากจนเสียงจะเกิดอุบัติเหตุ เมื่อเราบอกให้ขับดีๆ เขาก็ไม่ฟัง เราขอขับเอง เขาก็ไม่ยอม เราจึงบอกให้เขาจอดรถ และลงจากรถเรียกแท็กซี่กลับบ้านเอง นี่ถือเป็นการยอม เป็นการเสียเปรียบ หรือเสียศักดิ์ศรี หรือเปล่าครับ"

"อืม เล็กว่าไม่นะคะ"

"ถ้าคุณเล็กไม่ทำแบบนั้น มีอีกทางให้เลือก คือนั่งนิ่งๆ ปล่อยให้ไปตามชะตากรรม หรือไม่ก็เกรี้ยวกราดทำทนายให้ โจรเฟอ์ขับฝ่าหมากสวนกับรถบรรทุก หรือทะยานลงเหว เสียเลย"

พัชชินเริ่มเห็นความแตกต่างของ "การยอม" และ "การ
เลือก" แต่ในใจยังคัดค้าน'ทำไมมันต้องเป็นฝ่าย
เปลี่ยนแปลงด้วยละ' ทั้งๆที่มันเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำ ต้อง
เป็นคนผิดเริ่มต้นสิถึงจะถูก'

"มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ตรงที่มีความสามารถในการเลือก
ตอบสนอง

'ไม่มีใครทำให้เราเจ็บปวดได้ถ้าเราไม่ยอม' ไม่มีใครทำให้
เราขมขื่นได้ถ้าเราไม่ยอมหรือครับ"

"แต่คนส่วนมากก็ยอมนี่ละ"

"ใช่ครับ คนหลายคนยินดีให้คนอื่นกำหนดชีวิตตนเอง
แม้แต่อารมณ์ของตนก็ไปผูกติดกับคนอื่น อารมณ์ของฉันทัน
จะดีได้ก็ต้องขึ้นกับว่าอารมณ์ของเธอดีหรือเปล่า"

.....

‘แก่งานแรก ฉันก็ตะโกน โหวกเหวกทำทนายเขาให้เล่นรถ
ไปที่ปากเหวอีกแล้ว ‘ไม่ง่ายเลยจริงๆ’ พชนิณถอนหายใจ
เอื้อมมือปิดคอมพิวเตอร์ไฟหัวเตียง ก่อนจะนอนหลับไปพร้อมกับ
ความคิดคำนึง

พชนิณตื่นขึ้นมากลางดึก เหลือบตามองดูนาฬิกาเรืองแสง
ที่หัวเตียง 23.42 มองเห็นสามีนอนหลับสนิทตะแคงขวา
หันหลังให้กับเธอ เสียงหายใจยาวหลับลึก

พชนิณพลิกตัวเอาแขนซ้ายเอื้อมไปกอดสามี ก่อนจะ
เปลี่ยนเอามือซ้ายสอดจากชายเสื้อด้านหลังใช้ปลายนิ้วทั้ง
ห้าค่อยไต่จากก้นกบขึ้นไปจนถึงต้นคอ แล้วก็ย้ายมือมา
เริ่มต้นใหม่ที่ก้นกบซ้ำๆ จนถึงที่สุดที่ต้นคอทางซ้ายข้าง
ขวาบ้าง สักพักเสียงสามีเธอครางออกมาเบาๆ พร้อมบิด
เกร็งตัว เธอย้ายมือไปด้านหน้าใช้นิ้วชี้วนรอบๆ คุ่มขนุนที่
หน้าอกซ้ายข้างขวาบ้าง คุ่มขนุนมีปฏิกิริยาแข็งเป็นไตขึ้น
แทบจะทันทีเสียงครางดังและยาวขึ้น

เมื่อเขาพลิกตัวกลับมาหา เธอก็เลิกเสี้อนอนให้ใบหน้าเขา
ซุกตรงหน้าอกพอดี...

.....

กามกิจผ่านไปตามครรลองของมันแต่พัชรีนยังไม่หลับ
เธอลืมตาโพล่งท่ามกลางความมืดพร้อมน้ำตานานมาแล้ว
ที่เธอไม่ได้มีอะไรกับเขา ยิ่งนานเข้าไปอีกกับการที่เธอเป็น
ฝ่ายเริ่มต้น เพราะหลังจากที่มีเรื่องโดนนอกใจ เธอยัง
ขยะเขยงที่จะมีอะไรกับเขา เลี่ยงได้เป็นเลี่ยงด้วยข้ออ้าง
สารพัด

น้ำตาเอ่อล้นเต็มตาทั้งสอง ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเจ็บปวด
แต่คือน้ำตาแห่งความซาบซึ้งต่อตัวเอง 'ถ้าเขาจะต้องจาก
ไปในไม่กี่วัน ฉันพร้อมจะมีอะไรๆกับเขาอย่างแน่นอน'
ความนับถือตัวเองเพิ่มขึ้นปลุกความกล้าหาญที่จะลิขิตชีวิต
ตัวเองขึ้นมาใหม่ หวนนึกถึงคำถามสุดท้ายก่อนลาจากวรา
กรเมื่อตอนกลางวัน

"แม่จะทำทุกอย่างแล้ว ในที่สุดเด็กก็ยังคงต้องหย่ากับสามี เหมือนเดิมอีกล่ะ"

**"มันจะกลายเป็นการหย่าที่เหมาะสมและถูกต้องที่สุดเลย
ครับ เพราะคุณเล็กจะไม่หลงเหลืออะไรค้างคาใจให้รู้สึกผิด
หรือเจ็บปวด ซัดแย้ง สับสน เหมือนอย่างในวันนี้"**

(3)

วรากรมอบการบ้านให้พัชนิมา 2 ข้อ และมีนัดหมายพบกันอีกครั้งในสองสัปดาห์ข้างหน้า

1. ทำกิจกรรมเล็กๆ ที่แสดงถึงความห่วงใยความเอื้ออาทร สามี 3 กิจกรรม/วัน

2. อ่านหนังสือ "มนุษย์ ความหมาย และค่ายกักกัน"(man search for meaning) ให้จบ

การบ้านข้อที่1 วรากรย้ำว่า ขอให้เป็นกิจกรรมที่เธอเต็มใจทำ และสามีชอบ โดยไม่ต้องฝืนใจตัวเอง เธอจึงเลือกทำกิจกรรมเล็กที่ทำได้ง่ายๆ ได้แก่ ซื้อขนมที่สามีชอบ ส่ง sms แสดงความห่วงใยและคิดถึงไปหาในระหว่างวัน และที่

สามีเธอชอบที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องที่เขายอมมีsexด้วยแบบ
ไม่อึดเอื้อนหลังจากวันเกิดเหตุมีปากเสียงกัน

ซึ่งส่งผลให้ความสัมพันธ์ของเธอและสามีดีขึ้นเรื่อยๆ เขา
เอาอกเอาใจเธอมากขึ้น ทำก๊วกก๊กหวานแหววเหมือนเมื่อ
ตอนแต่งงานกันใหม่ๆ แอบมาจูบเธอที่กลางแผ่นหลัง
ขณะที่เธอนั่งกระโجمอกหน้าโต๊ะกระจกแต่งหน้า จับมือ
เธอขณะเดินห้างสรรพสินค้า ตะแคงเนื้อต้องตัวเธอมากขึ้น
จนเธอรู้สึกขวยเขิน แต่ก็รู้สึกดี

ส่วนการบ้านข้อที่2 เธอใช้เวลาว่างในระหว่างวันอ่านอย่าง
สนใจ หนังสือแต่งโดยนพ.วิกเตอร์ แฟรงเกิล หมอชาวยิว
ที่ถูกจับไปอยู่ในค่ายกักกันในช่วงฮิตเลอร์กวาดล้างชาวยิว
พ่อแม่ ภรรยา ลูก พี่น้องของเขา เสียชีวิตทั้งหมด เหลือ
เพียงพี่สาวคนเดียว ท่ามกลางความสิ้นหวัง เพราะถูกทหาร
เยอรมันทรมานต่าง ๆ นานา ไม่รู้ว่าจะอยู่หรือตาย

วันหนึ่งขณะที่เขากำลังถูกทหารเยอรมันทรมาณร่างกาย หมอวิกเตอร์รับรู้ความรู้สึกเหมือนตนเองลอยออกจากร่าง กลายมาเป็นผู้สังเกตการณ์มองดูเหตุการณ์ ความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจมลายหายไปสิ้น เป็นการค้นพบ อิสรภาพสุดท้ายของมนุษย์ อิสรภาพในการเลือก ตอบสนองที่ไม่ขึ้นกับสภาวะแวดล้อมใดๆ

นับจากวันนั้นเขาเริ่มตอบสนองกับสิ่งรอบข้างแตกต่างจาก เดิม อิทธิพลของเขาเริ่มแผ่ขยายไปยังนักโทษด้วยกัน แผ่ ไปถึงผู้คุม ชีวิตเขาเปลี่ยนแปลงไปท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ ยังคงเลวร้ายเช่นเดิม

เขาค้นพบ"ความหมาย" ในการใช้ชีวิต เช่นเดียวกันกับ เพื่อนนักโทษคนอื่น บางคนที่ยังแข็งแรงเลือกที่จะอดไม่ รับประทานขนมปังที่ได้รับอย่างน้อยนิด แต่เก็บไว้ให้ เพื่อนที่อ่อนแอกว่าเพื่อยึดชีวิตให้นานขึ้น บางคนที่ป่วย หนักเลือกที่อาสาสละชีวิตแทน เพื่อยึดชีวิตคนอื่นๆให้ยู่ ต่อไปเพื่อรอความหวัง

‘สถานการณ์ของฉันดีกว่าเขาเยอะ แต่นั่นจะมีอิทธิพล
ส่งผลกระทบต่อคนอื่นได้อย่างหมอวิกเตอร์ได้แก่ไหนกัน’
พัชชินนึกหัวเราะกับอนาคต

ในที่สุดหมอวิกเตอร์เอาชีวิตรอดมาได้จากค่ายกักกันนรก
มาเป็นหมอทำงานด้านจิตบำบัดด้วยแนวทางโลโกเธอราพี
หรือบำบัดด้วยวิธีค้นหาความหมาย ที่สามารถนำพาคนให้
คนพบความสุขและความทุกข์เงาใจไปด้วยการค้นหา"
ความหมาย" ของตนเอง

‘แล้วความหมายของชีวิตนั้นคืออะไรกันนะ?’ พัชชินตั้ง
คำถามกับตัวเอง

"คุณหมอกะ มีcaseขอ set O.R emergency กะ" เจ้าหน้าที่
ธุรการเข้ามาขัดจังหวะการคิดของเธอ พร้อมยื่นแฟ้ม
ประวัติคนไข้ให้

การทำงานในฐานะวิสัญญีแพทย์ของเธอ มีภารกิจแต่ละวัน ในการคอยวางยาสลบ วางยาชา สำหรับคนไข้ที่มารับการ ผ่าตัดในแต่ละวัน เพื่อให้การผ่าตัดดำเนินไปได้ อย่างราบรื่น และคนไข้ปลอดภัย จะว่าไปแล้ว การวางยาสลบ ก็คือการ ทำให้คนไข้อยู่ในสภาวะ โคม่า หหมดความรู้สึก หายใจเองไม่ได้ และก็ทำให้ฟื้นกลับมาอยู่ในสภาพปกติ

นอกจากภารกิจแต่ละวันที่รู้แน่นอน เพราะเป็นคนไข้ที่มีการนัดหมายล่วงหน้า พิชินยังมีหน้าที่พิจารณาคนไข้ที่ หมอผู้รักษาขออนุญาตผ่าตัดเป็นกรณีฉุกเฉินอย่างเช่นราย นี้

เมื่อเธอพลิกแฟ้มประวัติคนไข้ดูใบคำขออนุญาต สายตากวาดไปดูชื่อหมอผู้ขออนุญาต ‘นพ.นพกร’ อารมณ์ของเธอ ก็ปรี๊ดขึ้นแทบจะทันที

หมอกคนนี้เป็นหมอรุ่นน้องต่างสถาบันที่มักจะแสดงอาการ
ไม่พอใจบ่อยๆ เมื่อเธอไม่อนุญาตวางยาสลบให้คนไข้
ตามที่ร้องขอ จนกว่าจะมีการเตรียมคนไข้ให้พร้อมเต็มที่

ซึ่งก็อาจเป็นการขอตรวจผลเลือดเพิ่ม ควบคุมน้ำตาลใน
เลือดให้ได้ค่าตามที่ต้องการ ฯลฯ ซึ่งเธอถือว่า ทำไปตาม
มาตรฐานทางการแพทย์เพื่อความปลอดภัยของคนไข้ แต่
หมอกคนนี้ก็มักพูดจาเสียดสีเธอต่าง ๆ นานาว่า เธอขี้เกียจ
ทำงานเพิ่ม จุกจิกเกินเหตุ ไม่นึกถึงหัวอกคนไข้ ไม่เห็นใจ
หมอผ่าตัดที่ต้องเหนื่อยกับการผ่าตัด แล้วยังต้องมาเจอ
อุปสรรคจากหมอด้วยกันอีก

เมื่อดูรายละเอียดพบว่า เป็นคนไข้ประสบอุบัติเหตุกระดูก
ต้นขาหักทะลุออกมาที่ผิวหนัง จำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด
ภายใน 6 ชั่วโมง คนไข้มีประวัติโรคเบาหวาน แต่ไม่มีการ
เจาะตรวจน้ำตาลในเลือดมาด้วย พัชนินสามารถลง
ความเห็นให้แพทย์เจ้าของไข้ไปดำเนินการให้เรียบร้อย
แล้วจึงขออนุญาตมาใหม่ตามระบบ ซึ่งอาจใช้เวลาอีก 1-2

ชั่วโหมง ภาพหน้าตาหมอกู่อรिलอยมาในความคิด เขอยก
โทรศัพท์ต่อสายไปยังธุรการ

"ช่วยติดต่อหมอนพกรให้ด้วย" สักครู่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

"นพกร พี่เล็กคุณเศสที่ขอผ่าตัดด่วนแล้ว คนไข้มีประวัติ
เบาหวาน น้องช่วยเจาะเดกซ์โตรที่ตีกคน ไข้เลยก็ได้ ถ้า
น้อยกว่า 140 ก็ส่งคนไข้มาO.R ได้เลยภายใน 15 นาที"

พัชรินลดชั้นตอนลงโดยให้เจาะคูน้ำตาลแบบเร่งด่วน 1
นาที แทนการเจาะเลือดตรวจส่งตามห้องแล็ปตามปกติ
ส่งผลให้เธอต้องดูแลการวางยาสลบอย่างใกล้ชิดมากขึ้น
ไปอีก

"ขอบคุณมากครับพี่"

หลังจากนพกรวางสายโทรศัพท์ ก็หันไปพูดกับเพื่อนหมอ
ด้วยกันว่า

"วันนี้ยัยจอมโหดมาแปลกวะ ใจดีสุดๆ"

(4)

ในการนัดหมายครั้งที่ 2 พัทธินันท์รู้สึกผ่อนคลายมากกว่าครั้งแรก เมื่อวรากรเริ่มต้นด้วยการติดตามการบ้านที่มอบหมายไป เธอจึงเล่าให้ฟังแบบสบายๆ แต่ก็ข้ามเรื่องการมีsexกับสามี

วรากรสงสัยว่าพฤติกรรมสามีของเธอเปลี่ยนไปมากจนน่าแปลกใจ เมื่อโดนซักถามเข้าเธอจึงยอมเล่าให้ฟัง

"คุณเลิกเกือบข้ามเรื่องที่สำคัญที่สุดไปแล้ว" วรากรพูดด้วยสีหน้าจริงจังไม่ส่อแววไปในทางอกุศล

"ทำไมเหรอคะ"

"เรื่องsexเป็นเรื่องสำคัญ 1 ใน 3 ของผู้ชายทั่วไป"

"แต่ไม่น่าอยู่ใน 1 ใน 10 ของผู้หญิงด้วยซ้ำ" พัชนินพูดจาก
ความคิดเห็นและความรู้สึกของเธอเอง

"ที่พูดกันว่า ผู้ชายยอมมีรักเพื่อแลกกับsex ผู้หญิงยอมมีsex
เพื่อแลกกับรัก เป็นความจริงครับ สามิคุณเล็กคงเปลี่ยนไป
เพราะเรื่องนี้มากที่สุด"

พัชนินหน้าแดงขึ้นมาเมื่อต้องมาพูดคุยเรื่องนี้ ถึงเธอจะ
เรียนแพทย์มา แต่เรื่องsex ก็มักถูกคุยในเชิงวิชาการ
มากกว่า และเป็นการพูดออกนอกตัว ไม่ได้พูดเกี่ยวกับ
ตัวเองแบบนี้

"แล้วธรรมชาติทำไมถึงไม่สมควร สร้างความรู้สึกหญิงกับ
ชายต่างกันเพียงนี้ล่ะคะ"

"มันไม่สมดุลเพราะคนเรานะสิครับ จะว่าไปผู้ชายมีส่วน
อย่างมากที่ต้องมารับผิดชอบ และสร้างสมดุลขึ้นมาใหม่
เดี่ยวไว้มีโอกาสเราค่อยมากคุยเรื่องนี้กันใหม่"

พจนินนี่ก็อะไรขึ้นได้

"เป็นไปได้ใหม่ที่ผู้ชายเมื่อมีความต้องการเรื่องนี้ จะ
เรียกร้องกับฝ่ายหญิงมากก็ไม่ได้ จะตำหนิว่าบกพร่องก็ว่า
ได้ไม่เต็มปาก"

ความคิดแวบไปถึงคราที่เธอเข้าใจสามีเรื่องนี้ เขาถึงกับ
โกรธทำหน้าบึ้งตึงกับเธอนานนับเดือน

"นั่นแหละครับ ปัญหาของหลายๆคู่"

"ว่าแต่ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมาคุณเล็กได้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง
ครับ" วรากรเปลี่ยนเรื่อง

"คนเราสามารถลิขิตชีวิตตัวเองได้" เธอมั่นใจในคำตอบแต่กลับไม่มั่นใจในตัวเองนัก

"แล้วชีวิตแบบไหนที่คุณเล็งก้อยากจะลิขิต? "

"อืม ชีวิตที่ประสบความสำเร็จและมีความสุขกระมังคะ"

"เป็นอย่างไรครับ ชีวิตที่ว่า"

"บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เล็งก้อยากมีชีวิตที่ลงตัวหลายๆ ด้าน อย่างเช่น งานก็ดี ครอบครัวเป็นสุข สุขภาพใช้ได้"

"ก็ดีนี่ครับ แล้วทำไปถึงไหนแล้ว"

"มันยากเหมือนกันนะคะ เหมือนมีเวลาไม่พอ ชีวิตวุ่นวาย ยิ่งใจก็ไม่วู้ แก่จะออกกำลังกายก็จัดเวลาไม่ได้ มีแต่ผัดวันประกันพรุ่ง"

"เหมือนเรือน้อยเคี้ยวคว้างท่ามกลางคลื่นลม?"

"ใช่ค่ะ"

"จึ้นหลับตาลงครับ ผมจะนับถอยหลังจาก 10 ถึง 0 แล้วเรามาเริ่มต้นกัน"

พชนินหลับตาอย่างว่างาย

"จินตนาการถึงภาพวันนี้ในอีก 5 ปีข้างหน้า ขณะที่เราอยู่ที่บ้าน เราได้รับการ์ดเชิญไปในงานสำคัญงานหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าเป็นงานอะไร... เราตัดสินใจขับรถบึ่งไปทำงานนั้นทันที

เมื่อเดินเข้าไปในงานเราเห็นคนมากมายในงานนั้น ซึ่งล้วนอยู่ในสถานะที่โศกเศร้า เรารับรู้ได้ถึงความจริงใจที่อยู่เบื้องหลังความรู้สึกของคนเหล่านั้น

เราเดินเข้าไปเรื่อยจนถึงบริเวณงานจึงพบว่า เป็นงานศพ
ของใครบางคน เมื่อเดินใกล้เข้าไปจนมองเห็นรูปตั้งหน้า
โลงศพ จึงรู้ว่าเป็นงานศพของตัวเอง เราเดินเลี้ยวหลบ
ไปนั่งเก้าอี้สำหรับแขก ณ มุมหนึ่ง

สักครู่พิธีกรของงาน ได้ขึ้นกล่าวดำเนินรายการว่า ต่อไปนี้
จะเป็นการกล่าวไว้อาลัยโดยบุคคล 5 ท่าน ได้แก่

คนที่1 คือตัวแทนจากครอบครัวที่สามารถบอกได้ว่า เรา
คือสมาชิกในครอบครัวแบบไหน

คนที่2 คือตัวแทนจากญาติสนิทของเราที่สามารถบอกได้
เป็นอย่างดีว่า เราคือญาติแบบไหน

คนที่3 คือเพื่อนร่วมงานของเราคนหนึ่ง ที่บอกได้เป็นอย่างดี
ดีว่า เราเป็นคนทำงานประเภทไหน

คนที่4 คือเพื่อนสนิทที่รู้จักเราดีว่า เราเป็นเพื่อนแบบไหน

คนที่ 5 คือคนที่ร่วมกิจกรรมทางสังคมกับเราที่บอกได้ว่า
เรามีส่วนช่วยเหลือสังคมอย่างไร"

ภาพของบุคคลต่างแวนในความคิดของพัชรินทร์แทบจะ
ทันทีที่กล่าวถึง

คนในครอบครัวคือสามี

ญาติสนิทคือคุณแม่

เพื่อนร่วมงานคือ พญ.รัตนวิไล หมอร่วมแผนกวิสัญญี

เพื่อนสนิทคือ นุ้ยเพื่อนตั้งแต่มัธยมที่ตอนนี้ทำงานเป็น
สถาปนิก

แต่เมื่อนึกถึงเพื่อนร่วมกิจกรรมทางสังคม เธอกลับนึกภาพ
ใครไม่ออก เพราะไม่มีใครจะไปร่วมกิจกรรมช่วยสังคมที่
ไหน แต่ในที่สุดเธอนึกถึงพี่สมจิตรเพื่อนบ้านที่ชวนเธอไป
ทำบุญที่วัดหลายครั้ง

"จากนั้น คนทั้ง 5 ก็เริ่มต้นออกมากล่าวไว้ว่าลัยทีละคน ทีละคน..."

สิ้นสุดประโยคนี้ วรารกรก็ปล่อยให้ความเงียบปกคลุมนานหลายนาที ก่อนที่จะเอ่ยต่อ

"ตอนนี้เราจะจากภาพเหตุการณ์เหล่านั้นมา ภาพจะค่อยๆ จางหายไป ต่อจากนี้ไปจะนับ 1 ถึง 3 เมื่อนับถึง 3 ขอให้ลืมตาขึ้นช้าๆ"

พัชนิ นลิมตาพร้อมน้ำตาคลอ

"เด็กไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าแต่ละคนเขาพูดอะไรกัน แต่เด็กรับรู้อารมณ์ความรู้สึกที่เขาสื่อถึงได้จนรู้สึกละอายใจ เพราะเหมือนกับว่า เด็กยังไม่ได้ให้สิ่งที่พวกเขาารู้สึกดีๆ กับเด็กด้วยซ้ำไป และที่สำคัญเด็กละเลยแม่ไปมากเหลือเกิน"

"เมื่อฟังคำไว้อาลัยในงานศพหลายๆงาน คุณเด็กคงเคย
รู้สึกบ้าง บางงานก็เป็นเพียงคำพูดให้ดูดีที่ขัดกับความรู้สึก
ของเรา ตัวคุณเด็กเองถ้าเลือกได้ อยากได้คำพูดจริงหรือคำ
ลวงล่ะครับ"

เธอไม่ตอบคำถามแต่แววตาแสดงความมุ่งมั่นแทนคำตอบ

"การบ้านของคุณเด็กคือ นำความรู้สึกที่ได้รับในวันนี้
กลับไปเขียนคำไว้อาลัยของคนทั้งห้า แล้วค่อยกลับมาหา
ผมอีกครั้ง"

วรากรเอ่ยก่อนที่จะยื่นหนังสือเล่มหนึ่งให้

"นี่คือหนังสือที่สามิคุณเด็กควรอ่าน แต่ไม่แน่ใจว่า เขาจะ
ยอมอ่านหรือเปล่า"

เธอพลิกดูชื่อหนังสือทันที 'เต๋าแห่งรัก และกามารมณ์(Tao
of Love and Sex)'

(5)

ถึง...เด็ก

เพื่อนที่แสนดีของชีวิต และภรรยาที่รักยิ่งของผม

ความสำเร็จในชีวิตของผมในวันนี้เกินกว่าครึ่งเกิดจากเด็ก
ที่คอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

ผมขอบอกความรู้สึกของผมตามตรง ผมไม่รู้รู้สึกเสียใจกับ
การจากไปของเด็กในครั้งนี้ เพราะรู้ดีว่านี่คือสัจธรรมของ
ชีวิต และที่สำคัญการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างสองเรามี
คุณค่าทุกเวลาทุกนาที แต่ในใจของผมกลับเต็มไปด้วย
ความรู้สึกเสียตาย

เสียดายแสงสว่างที่สร้างความเบิกบานและความอบอุ่นให้
ครอบครัวเสมอมา

เสียดายเพื่อนคู่คิดที่เป็นผู้รับฟัง เข้าใจ คอยเป็นกำลังใจ
และให้โอกาสผมเมื่อผิดพลาดพลั้งเผลอ

เสียดายแม่ของลูกผู้มั่นคงทางอารมณ์ และสอนสั่งลูกด้วย
จิตที่เมตตา

เสียดายที่เวลาแห่งความรัก ความสุข ของเรานั้นสั้นเกินไป

เล็กเคยบอกผมถึงความเชื่อทางศาสนาพุทธว่า การ
อธิษฐานขอให้คนที่เรารักไปเกิดร่วมกันอีกในชาติหน้า
ไม่ใช่เรื่องที่ดี เพราะอาจเป็นการไปดึงคนที่เรารักให้ถูกลด
ชั้นของภพภูมิได้ หากเขาสร้างบุญบารมีมากกว่าเรา ทำให้
เขาไม่ได้ไปเสวยบุญตามที่เขาได้สร้างไว้จากการฉุครั้งพัน
ผูกด้วยคำอธิษฐานของเรา

เล็กจำ..ผมจะไม่อธิษฐานขอให้เล็กไปเกิดร่วมชาติกับผม
ในภพชาติใดๆ แต่ขอให้เล็กไปสู่สุคติ ไปสู่ภพภูมิที่
เหมาะสมกับเล็ก ถือเป็นความภูมิใจอย่างสูงสุดในชีวิตของ
ผมแล้ว ที่นางฟ้าอย่างเล็กเลือกใช้ชีวิตกับผมในชาตินี้

เล็กจะอยู่ในความทรงจำของผมตลอดไป

สามี

.....

เล็ก ลูกรักของแม่

ความเจ็บปวดสูงสุดของผู้เป็นแม่คือการมาเป็นผู้พูดไว้
อาลัยในงานศพของลูก แทนที่เหตุการณ์ควรจะเป็นในทาง
ตรงกันข้าม แต่ความเศร้าของแม่ก็คลายลงได้ เมื่อ
ตระหนักถึงความจริงที่ว่า ลูกของแม่ทำหน้าที่ลูกได้อย่าง
สมบูรณ์เพียงไร

เล็ก... หนูคือลูกที่แม่ภาคภูมิใจเป็นที่สุด รับผิดชอบตัวเอง ตั้งใจเรียนจนสามารถไปเป็นหมอตามที่ตนเองฝันได้ แม่ยังจำได้ถึงความปลาบปลื้มใจของพ่อในวันที่รู้ว่า หนูสอบติดแพทย์

แม้ในวันที่หนูมีภาระหน้าที่การงานที่หนักหนา มีครอบครัวตัวเองที่ต้องดูแล หนูก็ยังทำให้แม่รู้สึกเสมอๆ ว่ายังมีลูกของแม่ที่ยังคอยเฝ้าดู คอยห่วงใย คอยเอาใจใส่ คอยอยู่เคียงข้างแม่ จนแม่เคยรู้สึกที่ แม่อาจจะจะเป็นแม่ที่โชคดีที่สุดในโลก

เล็กจำ แม่แม่จะแน่ใจว่า ด้วยความดีของหนู ลูกรักของแม่ จะต้องไปสู่สุขคติ ไปสู่สถานที่ดีๆ อย่างแน่นอน แต่แม่ก็ไม่อาจหักห้ามใจตัวเองไม่ให้เสียใจ ไม่ให้คิดถึงลูก ไม่ให้เสียน้ำตาตามที่หนูขอร้อง ขอให้แม่ร้องไห้เถอะนะจ๊ะ แม่ยังทำใจไม่ได้จริงๆ

ขอบคุณสวรรค์ที่เปิดโอกาสให้เราได้เป็นแม่ลูกกัน

แม่

.....

เลิก เพื่อนรัก

แรกเริ่มที่ได้เป็นเพื่อนร่วมงานกัน ฉันก็อดห่วงเธอไม่ได้ ไม่ใช่เพราะเธอมีข้อบกพร่องใดๆ แต่เป็นเพราะเธอเป็นคนที่ทำอะไรจริงจังและคาดหวังความสมบูรณ์แบบมาก จนเกินไป จนฉันเชื่อว่าวันหนึ่ง เธอจะต้องเจ็บปวด เสียใจ และเสียความรู้สึกที่โลกนี้ไม่อาจเป็นไปในแบบที่เธอคาดหวัง มีหน้าซ้ำผู้คนยังอาจไม่พึงใจในตัวเธอ แม้เธอจะรับผิดชอบในหน้าที่ของเธอได้เป็นอย่างดีก็ตาม

แต่แล้ววันหนึ่งไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพื่อนของฉันคนนี้กลับกลายเป็นคนที่เปิดกว้างกับความคิดที่แตกต่าง เริ่มเข้าอกเข้าใจผู้อื่น ผ่อนคลาย และยืดหยุ่นมากขึ้น โดยยังคงสามารถยึดมั่นในหลักการที่ถูกต้องไม่คลอนแคลน

จาก “ยัยจอมโหด” กลายมาเป็น “แม่พระผู้ทรงศีล” ได้
อย่างไม่น่าเชื่อ

เล็กจำ เธอรู้ไหมว่า คนที่ทำงานของเราเขาพูดถึงเธอยังไง
เขาบอกว่า แต่ก่อนเขาก็แค่ให้เกียรติเพราะเธอเป็นหมอ
ตามตำแหน่งตามหน้าที่การงาน ตามสายบังคับบัญชา เท่านั้น
นั่นเอง แต่ตอนนี้เขาบอกว่า เขารักและศรัทธาในตัวเธอ
อย่างแท้จริงในฐานะเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง โดยไม่ยัดยี้ว่า
เธอจะเป็นหมอหรือไม่ใช่หมอด้วยซ้ำไป ฉันรู้สึกภูมิใจใน
ตัวเธอจริงๆ

ความลับอีกอย่างที่ฉันไม่เคยบอกใครเลยว่า เธอคือแรง
บันดาลใจที่ทำให้ฉันอยากเปลี่ยนแปลงตัวเอง ตลอดเวลาที่
ผ่านมาเธอได้แสดงให้เห็นว่า “คนเราสามารถ
เปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นได้ หากเราต้องการ” เป็นกำลังใจให้
เพื่อนคนนี้เปลี่ยนแปลงตัวเองให้สำเร็จด้วยนะ

เพื่อนรักขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่มีให้ต่อกัน นอนหลับให้สบายนะจะคนดี

เพื่อนทำงาน

.....

แม่น้ำตาจะพร่างพรายเต็มสองตาของพัชรีนิน แต่ก็นำพาความสุขที่แสนประหลาดมาสู่เธอ ระหว่างที่เธอตั้งหน้าตั้งตาเขียนคำไว้อาลัย ณ ริสอร์ทแห่งหนึ่งที่เธอทำงานมาที่นี่ เพื่อการนี้โดยเฉพาะ

วรากรเล่าให้เธอฟังว่า อัลเฟรด โนเบล ผู้ริเริ่มรางวัลโนเบล เดิมทีเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สามารถคิดค้นระเบิดไดนาไมท์ ซึ่งก่อนหน้ามีเพียงระเบิดแอมโมเนียที่มีลักษณะเป็นของเหลว ทำให้ขนย้ายลำบากและเกิดอุบัติเหตุระเบิดขึ้นเองได้ง่าย ระเบิดไดนาไมท์จึงถูกนำมาใช้แทนระเบิดแอมโมเนียอย่างกว้างขวาง โดยใช้ระเบิดภูเขาในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และใช้ในสงครามสร้างความร่ำรวยให้กับอัลเฟรดอย่างมหาศาล

อยู่มาวันหนึ่งพี่ชายของอัลเฟรดประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต แต่มีการเข้าใจผิดคิดว่าผู้ตายคืออัลเฟรด วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์หลายฉบับต่างเขียนคำไว้อาลัยให้แก่อัลเฟรดนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ อัลเฟรดจึงเป็นคนคนแรกของโลกที่ได้อ่านคำไว้อาลัยของตนเองก่อนตายจริง

แต่เมื่อได้อ่านคำไว้อาลัยจากหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เขารู้สึกขมขื่นที่รู้ว่า โลกใบนี้จดจำเขาในฐานะของผู้สร้างระเบิด แม้จะพยายามสรรเสริญเยินยอถึงประโยชน์ต่าง ๆ นานา แต่ก็บอกเป็นนัยๆว่า มันถูกใช้ในสงครามด้วย และเขาเองคือส่วนหนึ่งของการสูญเสียของชีวิตคนจำนวนมากมายในสงครามเหล่านั้น

นับจากวันนั้นอัลเฟรดได้นำเงินจำนวนหนึ่งมาตั้งเป็นกองทุนรางวัลโนเบล เพื่อมอบเป็นรางวัลให้กับผู้ที่สร้างสรรค์สิ่งดีๆให้กับโลกใบนี้ และยังคงมอบรางวัลอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

‘ฉันจะสามารถเปลี่ยนให้คนในโลกใบเล็กของฉันจดจำ
ฉันในทางที่ดีขึ้นอย่างอัลเฟรดได้แค่ไหนหนอ’ พ��นิน
รำพึงรำพันกับตัวเอง

(6)

"ผมคิดว่า เนื้อหาหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเหลวไหล ไม่มี
หลักวิชาการรองรับ" วัชพลพูดพลางวางหนังสือเต้าแห่ง
รักและกามารมณ์ วางตรงหน้าวรากร

"ยังไงเหอครับ"

"แค่ 2 ประเด็นนี้ก็ผิดแล้ว"

ประเด็นแรก ที่บอกว่าผู้ชายไม่ควรหลังน้ำกามในการมี
เพศสัมพันธ์ทุกครั้ง แค่นี้ก็เป็นเรื่องผิดธรรมชาติแล้ว ไหน
จะมีกฎต้องเว้นการหลังตามอายุอีก"

“ประเด็นที่2 การมีsexเป็นการพัฒนาทางจิตวิญญาณหรือปฏิบัติธรรมแบบหนึ่ง ยิ่งเขารกเข้าพงไปใหญ่ ถ้ามันง่ายแบบนี้พวกหญิงบริการก็บรรลุนิพพานกันหมดนะสิ”

จากนั้นวัชพลก็ยกข้อมูลและเหตุผลมาอ้างอิงมากมายในฐานะที่ตนเองเป็นแพทย์ด้านสูตินรีเวช โดยวรากรเป็นฝ่ายนั่งฟังอย่างสงบยาวนานหลายนาทิจนวัชพลรู้สึกพอใจและไม่มีเรื่องที่จะพูดอีก วรากรจึงลุกขึ้นยืนไปหยุดอยู่ที่กระดานไวท์บอร์ดด้านหลัง เขาวาดรูปโຕ้ะขนาดใหญ่จนเต็มกระดาน โดยมีขาโຕ้ะ 4 ขา แล้วเขียนประโยคไว้บนภาพโຕ้ะที่วาดว่า

‘ความเชื่อเรื่องsexของหมอวัชพล’

“เท่าที่ผมฟังคุณหมอพูดมา จับใจความได้ว่า หมอมีแนวความคิดสนับสนุนความเชื่อของตัวเองอยู่ 4 เรื่อง

- 1.การหลังของผู้ชายหลังสอดใส่ 50 วินาทีถึง 2 นาที ถือเป็นเรื่องปกติ
- 2.การหลังทุกครั้งที่มีsex จะผ่อนคลายและสู่จุดสุดยอด
- 3.การไม่หลังทำให้ผู้ชายหงุดหงิดและไม่มีความสุข
- 4.Sexเป็นศัตรูของทุกศาสนา”

วรากรพูดพร้อมกับเขียนเหตุผลแต่ละข้อกำกับไว้ที่โต๊ะแต่ละข้างจนครบ

"ตามที่หมอให้ข้อมูล ใ้ 50 วินาที 2 นาที ตัวเลขนี้ได้มาจากไหนหรือครับ"

"น่าจะมาจากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าเฉลี่ยในคนหนุ่มมาก"

"แล้วก็เอาเวลาเฉลี่ยนั้นมาแยกแยะว่า ใครหลังช้า ใครหลังเร็ว?" วรากรเสริม

"ก็คงใช่ แต่เขาก็มีการสำรวจความพึงพอใจของผู้หญิงต่อผู้ชายทั้งสองกลุ่ม ซึ่งผู้หญิงก็พึงพอใจกลุ่มที่เข้าข่ายปกติมากกว่านะ มาประกอบการวิจัย"

"แล้วถ้าผู้ชายส่วนมากล้วนผิดปกติหรือสมรรถภาพต่ำล่ะ"

"ไม่น่าจะเป็นไปได้" วัชพลพูดปกป้องผู้ชายก่อนโลก

"ในสมัยก่อนมีหมอที่คนเชื่อถือกันมากบอกว่า ไม่มีทางที่คนเราจะสามารถวิ่งระยะทาง 100 เมตร ภายใน 10 วินาทีได้อย่างแน่นอน เพราะจะต้องหัวใจวายตาย แต่ปัจจุบันกลับมีนักวิ่งทำได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งต้องทำให้ค่าเฉลี่ยของเวลาในการวิ่ง 100 เมตรของคนทั้งโลกสูงขึ้นด้วยอย่างแน่นอน"

วัชพลนิ่งเพราะเคยรับรู้เรื่องนี้มาเหมือนกัน

"ถ้าอย่างนั้นเป็นไปได้ไหมครับว่า เวลา 50 วินาทีหรือ 2 นาทีก็อาจไม่ใช่เรื่องปกติ"

วิษพลพยักหน้ายอมรับ วรากรจึงหันกลับไปทวิตบอร์ด ใช้ปากกาขีดฆ่าขาโต๊ะที่เป็นเหตุผลข้อนี้ทิ้งไป

"ส่วนข้อ 2 และ 3 เป็นความเชื่อของผู้ชายที่ฝังรากลึกแต่ อาจไม่สมเหตุสมผลนัก

ผมเชื่อว่า เมื่อผู้ชายได้หลังขณะมีsex จะรู้สึกมีความสุข แต่ การมีsexได้อย่างเต็มที่ยาวนานโดยไม่มีการหลังก็อาจทำให้ผู้ชายมีความสุขมากกว่าเดิมก็เป็นได้ แต่สำคัญอยู่ที่ผู้ชายจำนวนมากไม่มีประสบการณ์แบบนั้น เพราะเพียงไม่ถึงนาทีก็จอดสนิทแล้ว มีหน้าซ้ำกลับคิดไปเองว่า การไม่หลังมันจะต้องไม่มีความสุขแน่ๆ ถึงจะมีsexได้นานขึ้นก็ตามที"

"เปรียบเทียบกับการที่ไปบอกคนที่ตามอดตั้งแต่กำเนิด ว่า ท้องฟ้ามีสีฟ้า ทะเลสีคราม เมฆสีขาว ใบไม้สีเขียว ก็ยากที่เขาจะเชื่อเพราะตลอดชีวิตเคยเห็นแต่สีแห่งความมืด อยู่สีเดียว"

วัชพลไม่รู้จะแย้งอย่างไร และรู้สึกใจหายวาบที่เห็นวรากร ไขปากกาจิตรูปขาโต๊ะทิ้งอีก 2 ขา ก่อนจะหันกลับมาพูด ทิ้งท้ายคล้ายหมัดสุก

"อีกเหตุผลหนึ่งที่สำคัญมาก เป็นไปได้อย่างไร สิ่งที่คุณชาย ทั้งโลกเห็นว่าเป็นเรื่องปกติ กลับดูไม่ปกติกับฝ่ายหญิง

สามีตื่นตื่นอยากมีsex เป็นเกมแห่งความสุข แต่ภรรยา จำนวนมากเบื่อหน่ายคอยหลีกเลี่ยง

ผู้ชายบอกว่าการหลังของฉันทันอยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่ปล่อย ผู้หญิงนอนแข็งเพราะอารมณ์ค้าง

ผู้ชายไปถึงจุดสุดยอดแต่คันถึงผู้หญิงไว้ที่ตีนเขา "

"เป็นไปได้ไหมว่า เรื่องsex ก็เป็นเหมือนอีกหลายเรื่องในโลกนี้ที่ถูกกำหนดโดยเพศชาย เพศที่แข็งแรงกว่า มีอำนาจมากกว่า คอยวางกฎเกณฑ์ ซึ่ถูกซึ่ผิด โดยผู้หญิงเป็นเพียงผู้เล่นไปตามเกมที่ผู้ชายกำหนด"

.....

วัชพลพลิกอ่านหนังสือ "เต้าแห่งรัก และกามารมณ์" อย่างตั้งใจ ต่างจากครั้งแรกที่เขาอ่านเพื่อจับผิดเมื่อพบหนังสือวางไว้ในห้องนอน ยิ่งโมโหขึ้นไปอีกเมื่อภรรยาบอกว่าได้รับมาจากเพื่อนชายคนหนึ่ง จนเป็นเหตุให้เขาบุกไปหาวารากรถึงถิ่น

แต่ก็กลับได้ความสับสนกลับมา รูปร่างโตะที่ถูกวารากรขีดฆ่าออกคงทำให้โตะตัวนั้นลึ้มครึ้น เหมือนที่ความคิดความเชื่อของเขาเริ่มถูกสั่นคลอน จนกระทั่งถึงขาโตะขาสุดท้าย

"ถ้าพูดเพียงแก่ศาสนาพุทธมีซึ่งมี 3 นิกายใหญ่ ได้แก่
หินยาน มหายาน และวัชรยาน

หินยานหรือเถรวาทที่คนไทยนับถือพร้อมกับอีกไม่กี่
ประเทศเช่น ลาว พม่า ศรีลังกา ฯลฯ เป็นชาวพุทธส่วน
น้อย ซึ่งมหายานที่แพร่หลายในจีน ญี่ปุ่น ไต้หวัน รวมถึง
วัชรยานจากทิเบตก็แพร่หลายสร้างศรัทธาไปทั่วโลก ทั้ง
ยุโรปและอเมริกา"

"คนไทยบางคนก็ไปจับผิดเขาว่า ทำไมพระถึงมีเมียได้
ทานข้าวเย็นได้ แล้วก็สรุปว่า ศาสนาพุทธของไทยดีที่สุด
ในโลก มองข้ามแก่นแท้คำสอนและการปฏิบัติของเขา"

"ผมจะแปลกใจไหมครับว่า ท่านทะเลลามะประมุข
ของพุทธวัชรยานบอกว่า การมีsexเป็นโอกาสที่ดีในการ
พัฒนาตนเองสู่การสัมผัสกับจิตประภัสสร ท่านพุทธทาส
ภิกขุเองก็เคยสอนจนลูกศิษย์งงว่า คนเราสามารถปฏิบัติ
ธรรมได้ในขณะมีเพศสัมพันธ์"

"คนในยุคนี้ดูจะลุ่มหลงกับการต้องมีเหตุผลมีผลกันมากไป ใช้ความคิดตกเถียงกันจนหน้าดำหน้าแดงตั้งแต่เรื่องเล็กๆ จนถึงเรื่องนิพพาน จนละเลยที่จะเอาตัวเองไปมีประสบการณ์ ที่จริงแล้วยังมีอีกหลายเรื่องในโลกนี้ที่บอกเหตุผลไม่ได้ ไม่เว้นแต่ในทางการแพทย์ไม่ใช่หรือหมอ" วรกรร่ายยาวเรื่องศาสนาจนถึงเรื่องการใช้เหตุผล

'จริงด้วยบางชนิดที่หมอใช้กันเกลื่อนก็ยังไม่รู้กลไกการทำงานของมัน รู้เพียงแต่ว่ามันใช้ได้ผลก็ใช้ตามกันมาเรื่อยๆ' วัชพลคิดคำนึงในใจ

มีทางเลือก 2 ทางสำหรับเขา จะหาเหตุผลมากัดจ้ำวรากรต่อไปหรือจะพิสูจน์กับตัวเองให้เห็นคำเห็นแดง ถ้อยคำโฆษณาของรองเท้ายี่ห้อหนึ่งแวบเข้ามา

"Just Do It!"

(7)

ในอ่างอาบน้ำมีน้ำอยู่ประมาณครึ่งอ่าง พัชนินนั่งหันแผ่นหลังที่เปลือยเปล่าไว้กับวัชพลที่อยู่ในสภาพเปลือยอยู่เช่นกัน ในมือของเขาถือฟองน้ำขัดแผ่นหลังให้เธอไปตามแนวนอนไปมาจากบริเวณไหล่ ค่อยๆเคลื่อนต่ำลงๆจนถึงเอว แล้วก็กลับไปจุดเริ่มใหม่ซ้ำอีก

สองวันที่ผ่านมาวัชพลเอาใจใส่ดูแลภรรยาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะวันนี้ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เขาไม่รับโทรศัพท์ที่ไม่รับงานที่ไหน พาไปทานอาหารเที่ยงร้านที่เธอชอบ และฟื้นฟูความทรงจำเก่าๆด้วยบทสนทนาถึงเหตุการณ์แสนหวานระหว่างกันในอดีต จากนั้นก็ไปเดินซื้อของในห้างสรรพสินค้า เขาคลองแขนจับมือ เดินไหล่ชิดกัน เอียงศีรษะอิงแอบเธอ ตามแต่สถานการณ์จะเอื้ออำนวย คอยอยู่

เคียงข้างตลอดแม้ภรรยาจะดูสินค้าน้ำที่ตัวเองไม่สนใจ ไม่
แยกตัวไปนั่งแกร์วรออย่างที่เคยกทำ

เขาจำได้ว่า เคยกฟังนายแพทย์วิทยากรคนดังทางทีวีคนหนึ่ง
บรรยายเปรียบเทียบความตื่นตัวต่อเรื่องSex ของแต่ละเพศ
ไว้ว่า

**“ผู้ชายเปรียบเหมือนเตาแก๊ส ผู้หญิงเปรียบเหมือนเตาถ่าน
เพศที่สามเปรียบเหมือนเตาไมโครเวฟ”**

จากประสบการณ์ที่เคยก่อไฟเตาถ่านเมื่อตอนออกค่าย
นักศึกษาเปรียบเทียบกับการติดเตาแก๊ส ทำให้เขาเข้าใจดี
ว่า ผู้ชายจุดติดเรื่องSexไวกว่าผู้หญิงเพียงใด อีกทั้งใน
หนังสือเต้าแห่งรักและกามารมณ์ก็บอกไปในทางเดียวกัน
ว่า

**“บุรุษนั้นคือหยาง อันมีลักษณะเด่นคือง่ายต่อการเข้าโลม
ความรู้สึกให้ตื่นเร็ว แต่ทว่าหดยอยอย่างรวดเร็ว สตรีนั้น**

**คือหยิน อันมีลักษณะเด่นคือเชิงช้าไต่เต้าไปกับความ
กระสันของการเล่าโลม แต่ทว่าบรรลुकความหรรษาเอมอิม
ได้เนิ่นนาน”**

จึงเป็นที่มาของของความตั้งใจสร้างบรรยากาศให้ภรรยา
อย่างเต็มที่ หลังจากกลับถึงบ้านตอนบ่าย ๆ เมื่อวัชพลเอ่ย
ปากว่า อยากช้ดตัวอาบน้ำให้ภรรยา เธอก็ไม่เกียงจนแต่
อย่างใด

เมื่อช้ดถูแผ่นหลังให้ภรรยาได้สักพัก วัชพลขยับตัวเลื่อน
ไปข้างหน้าจนแผ่นอกไปชิดหลังของเธอ ร่างกายส่วนล่าง
ของเขาที่ชูชันคูดันที่สะโพกด้านหลังจนเธอสะดุ้ง

จากนั้นเขาจึงเอ้อมมือผ่านไหล่ไปช้ดถูบริเวณหน้าอก โดย
ถูเลื่อนวนรอบเนินอกทั้งสองเป็นรูปเลขแปดอย่างช้าๆ
เนิบนาบและอ้อยอิ่ง โดยหลีกเลี่ยงเม็ดทับทิมที่ยอดทรวง
อก ทำเสมือนเป็นพื้นที่อันศักดิ์สิทธิ์ สัมผัสที่วนเวียนช้าๆ
แรกๆนำพาให้รู้สึกสบายๆผ่อนคลาย เมื่อนานเข้าก็รู้สึก

สยิวขึ้นเรื่อยๆ คล้ายกับการขึ้นลิฟต์แก้วที่ขึ้นช้าๆ แต่ยิ่งสูงก็ยิ่งหวาดเสียว คราใดมือเกิดพลาดไปโดนเม็ดทับทิมเข้าก็ทำเอาพัชณินก็ถึงกับร้องคราง "อืม..."

จากนั้นเขาก็เลื่อนไปถูแขนทั้งสองข้างจากหัวไหล่ไล่ไปถึงปลายมือ แล้วก็ขัดนิ้วมือและง่ามมือทีละนิ้วทีละข้ออย่างนุ่มนวลละเอียดคลอ

แต่มีวายที่แขนจะเปลือยไปโดนเม็ดทับทิมสีชมพูอีกจนเป็นเหตุของเสียงครางอีกหลายครั้ง เสียงครางของพัชณินแต่ละครั้งกระตุ้นความรู้สึกของเขาให้ลูกโหลงขึ้นจนอยากจะทำอะไรต่อมิอะไรตามใจตัว จนเขาต้องรีบหลับตาลงหายใจให้ลึกขึ้นยาวขึ้นเพื่อข่มความรู้สึก มิฉะนั้นคงจะบุ่มบ่ามทำเสียพิธีกลายเป็นนายสองนาทีอย่างเคย

"หันหน้ามาสิเล็ก เจ้าจะขัดขาให้" เธอขยับหันหลังกลับมาอย่างว่าง่าย แต่ยังคงหลับตาพริ้มเพื่อปิดบังความเงินอาย

วัชพลถอยออกห่างนั่งในท่าขัดสมาธิ จับขาของเธอทั้งสองข้างวางพาดขาของเขา จากนั้นค่อยๆเริ่มขัดตัวจากหน้าขา โคนขาด้านใน โคนขาด้านนอก ไต่ลงมาที่หัวเข่า หน้าแข้ง ข้อพับด้านหลัง ข้อเท้า ซอกนิ้วเท้า เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็ย้ายไปขัดขาอีกข้างจนเกือบจะครบชั้นตอน พัชนินก็ผลุนผันลุกขึ้นยืน

"พอแล้วละ" เธอรีบล้างตัวด้วยฝักบัวอาบน้ำอย่างรวดเร็ว แล้วก็นั่งกระโจมอกด้วยผ้าขนหนูออกจากห้องน้ำไป วัชพลจึงรีบนั่งผ้าขนหนูลูกตามออกไปติดๆ

พัชนินยืนอยู่ที่หน้ากระจกทำเหมือนปกติ ใช้ผ้าผืนเล็กเช็ดผมที่เปียกอย่างตั้งใจ วัชพลเดินไปด้านหลังสองมือจับที่หัวไหล่ของเธอ ปากซุกไซร์ที่แผ่นหลังเลื่อนไต่ขึ้นมาที่ซอกคอ ใบหูตึงหูจนฝ่ายหญิงรู้สึกสยิวหคคอบลบพร้อมเสียงคราง "อืม"

ขณะที่มือหนึ่งของฝ่ายชายเลื่อนไปข้างหน้าปลดชาย
ผ้าขนหนูที่ขัดไว้จนผ้าหลุดร่วงลงบนพื้น พชนิริบยกมือ
ขึ้นปิดทรวงอก ในขณะที่เดียวกันก็ถูกเขาจับให้หันมา
เผชิญหน้ากับเขา ริมฝีปากถูกประทับด้วยริมฝีปากฝ่ายชาย
ในทันที ลิ่นอันชุ่มฉ่ำแทรกตัวซ่อนไขไปทั่วปากของเธอ
"อา"

ความเสียวซ่าประดังประเดขึ้นมาทั่วตัวจนร่างกายเธอ
อ่อนระทวยลง มือที่ปิดทรวงอกก็ลดต่ำลงไปด้วย แผ่น
หลังถูกมือที่แข็งแรงข้างหนึ่งประกองกอด และรั้งจน
หน้าอกสัมผัสซึ่งกันและกันจนแทบจะเป็นเนื้อเดียว มืออีก
ข้างลูบไล้ไปทั่วๆ สะโพกฝ่ายหญิง และสัมผัสได้ถึงผิวที่
ขึ้นเป็นเม็ดๆ เพราะมีอาการ 'ชนลูก'

มืออีกข้างหนึ่งเลื่อนต่ำจากสะโพกลงไปที่ข้อพับเข่าแล้ว
อุ้มเธอขึ้นมา แต่ปากยังประกบไว้อย่างแน่นหนาเหมือน
กำลังดูดกินน้ำอมฤตย์ก็มีปาน พร้อมกับก้าวเดินไปจนถึง
ขอบเตียงและวางเธอลง ปล่อยให้ริมฝีปากสวยที่ตอนนี้

เป็ยกชุมเป็นอิสระชั่วคราว เปลี่ยนเป้าหมายพรมจวบไปทั่ว
ไบหน้าไต้ลงไปที่หู ซอกคอ แล้วเลื่อนลงมาที่ทรวงอกที่ชู
ชัน ลื่นกระลุ่มกระเหลี่ยอยู่บริเวณรอบๆเมื่คทับทิมสีชมพู
อย่างไว้เชิง วนตามเข็มบ้างทวนเข็มบ้าง ก่อนที่ปากจะย้าย
คูคคิมกับเมื่คทับทิมที่หุดตัวแข็งเป็นไต ส่วนลื่นก็คอยเป็น
ผู้ช่วยโลมเลียปลายขอดันไปด้วย
ทรวงอกอีกข้างก็ถูกโรมรันด้วยมือที่ไกล้บีบเค้นไปด้วย
และแล้วทรวงอกทั้งสองก็ต้องสลับหน้าที่กันตามความ
ปรารถนาของฝ่ายชาย

**“เมื่อนางทอดร่างอันหอมหอมกรุ่น หงายเหยียดร่างลง
กล้ามเนื้อทุกส่วนเขม็งเกร็งอย่างท้าทาย หายใจเข้าออก
อย่างระทระทวย แสดงว่านางปรารถนาให้บุรุษสอด
องคชาติผนึ่กเข้าสู่ร่างของนาง”**

วิซพลกวางขาของหญิงสาวออกจากกัน ก่อนที่จะค่อยๆ
เคลื่อนความเป็นชายสัมผัสกับกลีบกุหลาบที่ชุ่มชื้น และ
เคลื่อนเข้าไปสู่ซอกหลีบแห่งความเป็นหญิงอย่างเชื่องช้า

แต่ความเสียหายที่เกิดจากจุดนั้นก็ยังไม่ไปทั่วร่างจนต้อง
ยังตัวเองให้หยุดพักเป็นระยะก่อนจะไปถึงจุดที่ลึกที่สุด

**“เริ่มแรกให้ใช้วิธีสอดเสียดแบบต้นสามครั้งต่อการสอด
เสียดลึกครั้งหนึ่ง สอดตามจังหวะสามต่อหนึ่งเช่นนี้ไป
อย่างต่อเนื่อง จนสามารถทำได้ครบแปดสิบสี่ครั้ง”**

ขณะที่รักษาจังหวะสามต่อหนึ่ง วัชพลปิดเปลือกตาลงเพื่อ
รักษาพลังหยางตามที่ตำราบอก ลิ้นคั่นที่เพดานปาก ปิด
ปากไว้ หายใจเข้าออกช้าๆลึกๆ

พัชนินกอดรัดแผ่นหลังสามีเอาไว้ ความเสียหายค่อยก่อ
ตัวทวีขึ้นทีละน้อย จังหวะต้นนำพาความสยิวอย่างเบาบาง
จังหวะสอดลึกพาความเสียหายจนสิ้นสะท้อนไปทั่วร่าง
เช่นเดียวกันกับฝ่ายชายที่เสียหายและรู้สึกขาไปทั่วตัว
การรักษาจังหวะทำด้วยความยากยิ่ง เพราะความรู้สึกเริ่ม
เอ่อทันรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนจะต้านทานต่อไปไม่ไหว

“อา...ซัด”

ใจหนึ่งอยากจะทิ้งจิ้งหะนันแล้วเพิ่มความแรงความเร็วตามใจเพื่อถึงจุดหมายให้รู้แล้วรู้รอด แต่อีกใจคอยเตือนถึงภาระหน้าที่สำคัญ

“เมื่ออารมณ์สยิวซ่านขึ้นมารู้สึกว่าจะควบคุมตนเองไม่ได้ ให้งกบันเอวจีน แล้วถอนองคชาติขึ้นมา เหลือสอดไว้เพียงต้นๆสักหนึ่งนิ้ว คงอยู่ทำนั่นนี่ๆ พร้อมหายใจลึกๆ แหม่วท่อง จนอารมณ์ที่พุ่งขึ้นค่อยๆคลายตัวลง จึงเริ่มสอดเสียดครั้งใหม่”

เสียงลมหายใจที่ถี่ค่อยๆเปลี่ยนเป็นหายใจลึกขึ้นยาวขึ้น วัชพลชุกหน้าไปวนเวียนอยู่ที่ทรวงอกหญิงสาว มือก็ทำหน้าที่ขยำบีบเค้นไปด้วยอีกครั้ง ก่อนที่จะเลื่อนปากไปประกบริมฝีปากเผยออออยู่ คราวนี้ดูเหมือนว่าลื่นจากฝ่ายหญิงจะตอบโต้ไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกระทำแต่ฝ่ายเดียว ส่วนล่างของร่างกายของทั้งสองเริ่มเชื่อมต่อกันอีกครั้ง!!!

“จากจังหวะสามต่อหนึ่ง สามารถเปลี่ยนมาเป็นการสอดเสียดแบบตื่นห้าครั้งต่อลิกหนึ่งครั้ง ในที่สุดอาจทดลองโดยวิธีสอดเสียดตื่นเก้าครั้งต่อลิกหนึ่งครั้ง”

กิจกรรมแห่งความรักเริ่มต้นอีกครั้งแล้วครั้งเล่า จนฝ่ายชายต้องหยุดเพื่อปิดกั้นถึง 5 ครั้ง ครั้งล่าสุดเขาต้องล่าถอยออกมาทั้งตัวมานอนแผ่หราร้องครวญครางรอให้อารมณ์สงบ ขณะที่ฝ่ายหญิงก็ส่งเสียงครางตัวสั่นอยู่ในท่านอนตะแคงหันหลังให้กับเขา

ประสบการณ์จริงทำให้วัชพลต้องเปลี่ยนความคิด ความเสียวซ่าจากการปล่อยสายธารสีขาวอย่างที่เคยทำดูจะเทียบไม่ได้กับที่เขาสัมผัสในช่วงปิดกั้น ทั้งยาวนานทั้งเสียวซ่าอย่างถึงที่สุด

การหยุดพักที่คิดว่าจะเป็นการชะงักทำให้เสียอารมณ์ก็ไม่ใช่ แต่เปรียบเหมือนจุดพักแต่ละชั้นของการปีนยอดเขา

ที่พาสู่จุดหมายที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ที่ว่ากันว่าอาหารเลิศรสจานแรกมักจะทานอร่อยสุดกว่าจานหลังๆ ใช้ไม่ได้กับเรื่องนี้เลย จังหวะที่เนิบนามีแบบแผนดูน่าเบื่อกลับนำพาความสุขมากกว่าที่เคยเป็น

เขานึกถึงประโยคในหนังสือ ‘สอดรักนับพันครั้ง พาสตรีถึงจุดบรรพชาที่แท้’ ที่ฟังดูเป็นงานหนักหนาสาหัส และไม่น่าจะเป็นไปได้ แท้ที่จริงทำได้ไม่ยากเย็นนัก

ความรู้สึกรู้สึกของเขาที่พุ่งพล่านเริ่มคลายลงแล้ว เขาพลิกตัวเป็นท่านอนตะแคงตัวหันไปทางพัชนิน ใช้อีกมือที่เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระใช้เล็บไต่จากสะโพกไล่ขึ้นมาตามร่องแผ่นหลังไปจนถึงซอกคอ แล้วก็กลับไปจุดเริ่มต้นใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ฝ่ายหญิงเริ่มบิดตัวไปมา “อืม” มีอาการขนลุกแถบต้นขา เสียงครางดังขึ้นๆ มีเสียงพุดจิมง่าสั้นเครือดังขึ้น

“ตัวเองแกล้งเขา ตัวเองแกล้งเขา”

ทันใดนั้น พัทธินก็พลิกตัวกลับมาใช้มือคั่นอกวัชพลให้นอนลงในท่านอนหงาย ประคบปากเขาอย่างหนักหน่วง ลึนชอนไซไปทั่วปากก่อนจะขึ้นนั่งคร่อมตัวเขา การแทรกสอดเป็นไปอย่างรวดเร็วฉับไวแม่นยำ สะโปกของเธอขยับไปมาอย่างรวดเร็วและแรงไม่มียั้ง

อารมณ์ของฝ่ายชายกระเจิดกระเจิงพุ่งสูงสุดขีด สองมือพยายามจับเอวหญิงสาวให้หยุด แต่ไม่เป็นผล!!!

ติดตามตอนอ่านต่อไปอย่างจุใจในฉบับเต็มที...

<http://ebooks.in.th/ebook/10355/%E0%B8%AB%E0%B8%A1%E0%B8%AD%E0%B9%80%E0%B8%88%E0%B9%87%E0%B8%9A/>

พญ.พัชณีน คุณหมอสาวสวยที่ต้องเผชิญกับวิกฤตชีวิต
หลายเรื่อง ทั้งเรื่องงาน ชีวิต และเรื่องหัวใจ
แต่ด้วยความช่วยเหลือจากชายหนุ่ม สักลับนามว่า "วรากร"
ผู้ที่ให้คำแนะนำที่แสนประหลาด และใช้ศาสตร์สักลับ
อย่างเช่นการสะกดจิต เพื่อนำพาเธอให้พ้นผ่าน "ความเจ็บปวด"
และค้นพบความสุขในชีวิตที่เธอใฝ่ฝันมานานแสนนาน

